

Opis dopisu M. S. Maristely ze dne 10. 4. 1991

Borová 10. 4. 1991

Vážený pane profesore.

Velmi Vám děkuji za Vaše řádky plné pochopení, které jsou velmi shodné s mým smýšlením a prakticky duchem jsou jedno. Obdivuji Vaši spolupráci s Duchem Svatým, protože toto napsat znamená, ztotožnit se docela s tím, který prožívá danou situaci přesně tak, jak Vám dal poznat, i když jste neměl možnost navázat přímý kontakt.

Janovo evangelium v těch větách, jež jste mi sdělil a rozebral, byl pro mne doslova konkrétní žitý svět...

Nechávám si toto Vaše psaní pro meditaci i nadále, protože je to úžasná hloubka a ryzost ducha. Vůbec: celý dopis obsahuje pohled do nitra, jak se nachází v těchto daných situacích. Všechna slova se mě nějakým, samosebou, povzbudivým způsobem dotkla.

To je krásné, že věřící měli jedno srdce a jednu duši...Jak to povzbuzuje, že to nebyl jen tehdejší časový úsek, ale přetrvávající skutečnost.

Měla jsem možnost od Vás číst i knihy, které mi dala Jiřinka Tesařová a zvláště onen Hrad nitra mi měl co říci. Zajímavá je jedna věc, a to taková, že jsem kdysi už v Hrabcích před deseti léty, prožívala velkou očistu ducha a neměla jsem nikoho, kdo by mohl mé duši porozumět a říct právě to, co jsem potřebovala. Zůstávala jsem sama a neměla jsem ani pocit vědomí Boha - vůbec nic...Dostávala jsem však jasné paprsky Světla, a to jen vždy na kratičkou dobu, v nichž se mi najednou objasnilo mnoho věcí v oblasti ducha. Potom, kdybych o tom měla sama o své vůli přemítat, nešlo to. Vše, jakoby se ztratilo a zůstávala jsem opět citelně ve tmě. Tak to šlo asi dva roky. Viděla jsem, že Pán mě vede sám svou cestou, aniž by mi chtěl dát pocítit vedení druhých. Pak ovšem ve mně nastal zmatek, protože jsem zjistila, že v celém mém okolí smýšlím takto sama, a myslela jsem, že jsem heretik. Pán mi přihrál v tuto dobu kněze, žijícího duchem Terezie z Avily a Jana z Kříže, a on konstatoval, že to všechno, co se ve mně odehrávalo, bylo v jejich duchu, aniž jsem o tom měla potuchy. Před tím jsem totiž od nich nic nečetla. Tak si mě Pán připravil na Karmel.

Nyní, když tady jsem, zkouší mě mnohem více, protože to, co se mnou dělá, bych řekla, že je nad moje síly...Nepřeháním, protože za dvacet let svého řeholního života už nějakou zkušenost ducha mám, jestliže po tomto, co mi teď dává, si mě už nevezme k sobě, pak nemám k tomu vysvětlení. Víím, že malomyslnost toto co říkám není, ale jen konstatování reálné zkušenosti. Už ani po ničem jiném netoužím, jako po tom, aby si mě vzal. Pro mě už nemá nic jiného smysl, než On. Tak proč ještě čeká,...Začátek zde již nastal, a jak vidět, uchytí se jeho semínko snad zdárně, ale věřte mi, že už bych nejraději byla u Něj. Ne, to není pesimismus, ale touha a těšení se, že konečně přijde ono "vytoužené Dobro"...Smutek se ve mně ani moc nestačí uhostit, i když jsou chvíle velké tíhy, která je na mne naložena. Vědomí Jeho VŠEMOHOUCNOSTI je mi vším. Jen bych opravdu byla nejraději, kdyby mi dal možnost patřit už jen a

jen na něj. Všechno totiž, co je kolem a dotýká se to nějakým způsobem mé bytosti, je pro mne zbytečné. Má to snad cenu jen Jeho pohledu, což je jediný můj kompromis vůči Bohu v tomto stavu mé duše. Můj život je vlastně - mou smrtí - Pro Něho a zároveň Jeho - oslavou- ...Pak už nechci vědět NIC, vůbec NIC. Prostě můj život je už ničím, protože On je vším.

Pane profesore, tak jsem se rozepsala, ale nyní končím, abych Vám nebrala zbytečně čas. Moc vám děkuji za Vaši duchovní sdělenou hloubku, a pokud můžete, vzpomeňte na mě i na nás "vnitřně"...

Vděčná Maristela.

V Plzni dne 1. dubna 1991

Drahá sestro Maristelo,

píši Vám proto, že jsem se přesvědčil z Vašich činů nejen o Vaši odvaze, ale i o silném Božím volání ve Vašem nitru.

Mohu Vám být prospěšný do té doby, dokud si nepřivlastníte zmíněné dvě okolnosti, nýbrž jich budete užívat jen jako charisma.

Lidé sice čtou slova Pána Ježíše Krista: "Příklad svůj dal jsem vám," ale neřídí se těmito slovy proto, že se jim zdá být hříšnou domýšlivostí chtít následovat Pána Ježíše i v jeho zázracích. Chybí jim základní pochopení, že všechny jeho zázraky jsou znakem Jeho nesmírné lásky k lidstvu a ke všemu stvořenému, a od nás se chce, abychom je všechny dokázali převést do svého života jako příklad lásky Boží, o kterou se máme opírat a které máme věřit za všech okolností. Budu citovat část evangelia svatého Jana, kap. XII, verš 27. až 36. a podám vysvětlení těchto veršů. Abych si zajistil, že podstatné nepřehlédnete, uvedu u některých veršů v závorkách číslice. Tyto pasáže potom rozvedu v komentáři. Nuže, Pán Ježíš řekl:

"Nyní je má duše sevřena úzkostí (1). Mám snad říci: Otče, zachraň mě od této hodiny? Vždyť pro tuto hodinu jsem přišel (2). Otče, oslav své jméno!" Z nebe zazněl hlas: "Oslavil jsem a ještě oslavím." (3) Zástup, který tam stál a slyšel to, říkal, že zahřmělo. Jiní tvrdili: "Anděl k němu promluvil." Ježíš nato řekl: "Tento hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní je soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven. A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě." To řekl, aby naznačil, jakou smrtí má zemřít. Zástup mu odpověděl: "My jsme slyšeli ze Zákona, že Mesiáš má zůstat na věky; jak ty můžeš říkat, že Syn člověka musí být vyvýšen? Kdo je ten Syn člověka?" (4) Ježíš jim řekl: "Ještě jen na malou chvíli je světlo mezi vámi. Dokud máte světlo, neustávejte v cestě, aby vás nepřekvapila tma; kdo chodí ve tmě, neví, kam jde. Dokud máte světlo, věřte ve světlo, abyste se stali syny světla." (opět 4). Tak promluvil Ježíš; potom odešel a skryl se před nimi.

ad (1): Pán Ježíš přesně rozlišoval, kdo v něm má úzkost. Bůh nepodléhá úzkosti, za to jí bývá postihována lidská duše, která má úkol průvodkyně po celou dobu našeho života. Nestydíme se za své úzkosti, ony

jsou součástí ochrany, které se těšíme prostřednictvím své duše. Utápět se však v úzkostech by bylo nesprávné. Všimněme si, kdy padla úzkost na učedníky Páně a kdy od nich odešla a čí mocí. Učedníci Páně, tj. naše lidské vlastnosti, dleli v úzkostech, když jejich loď tonula při bouřce na jezeře. Byli za to Ježíšem přísně napomenuti. To je jedna stránka věci, ale probudili moudrost Mistrovu voláním ve svých úzkostech. Na jedné straně se nebezpečí zvyšovalo, protože byli úzkostliví, na druhé straně jejich úzkost přispěla k tomu, že loďka jejich duše přestála bouřku.

ad (2): My přicházíme na svět a nevíme, že by se to bez vůle Boží nestalo. Ale Kristus Pán přichází na svět z vůle Otcovy, jak se správně vyjádřil svatý Pavel, ale nejen to, ale ví z moci Bohu podrobeného ducha, co se s ním na světě bude dít a proč. Zde Pán Ježíš vyzdvihuje důležitost hodiny své smrti. Hájil svou potupnou smrt tak rozhodně, že ji hájil i proti svatému Petrovi, když ho tento přemlouval, aby nesvolil k takové potupě. Nazval téhož Petra satanem, kterého jindy jmenoval svým nástupcem na zemi, za jediný výrok: "Ty jsi Syn Boží." Něco podobného se stalo svatému Tomášovi, když se přesvědčil, že před ním stojí zmrtvých vstalý Kristus. Svatý Tomáš vyslovil nejkrásnější a nejnávodnější lidské vyznání oddanosti, slovy: "Pán můj!" Před ním Panna Maria překonala svou lidskou vůli a své lidské pochopení slovy: "Jsem služka Boží." Bez tohoto svolení by se byl Kristus na zemi neobjevil. Vůbec celá naše duchovní cesta je vyšperkována soustavou stále odvážnějších svolení a rozhodnutí. Moje známá, nyní novicka karmelitánského řádu v Jiřetíně, dříve Petra, nyní Anežka Svobodová, osmnáctiletá kuchařka, utekla do řádu z rodiny, jakmile přečetla Hrad nitra svaté Terezie z Avily. Nyní je v Jiřetíně.

ad (3): Kdo ta slova slyšel a kdo jim rozuměl? Jedině Pán Ježíš a svatý Jan, protože se nikdy od svého mistra ani krok nevzdaloval. Ten také jediný ze všech učedníků věděl, že by byl Jidáš nemohl svého Pána zradit, kdyby byl jeho Pán nepřišel na svět právě proto, aby svou celoživotní obětí svět spasil. Jediný svatý Jan slyšel při poslední večeři, jak Pán říká Jidášovi: "Co chceš učinit, udělej rychle." Svatý Pavel řekl: "Skrze jediného člověka Adama se celé lidské pokolení ocitlo v tomto slzavém údolí, skrze jediného Krista bude spaseno." Toto potřebuje bližší vysvětlení, ale to se do tohoto dopisu už nevejde. Budete-li chtít, i já si přeji, abyste v ničem nebyla na nejmenších pochybách.

ad (4): V témže smyslu se mluví o Synu člověka ještě jednou v evangeliu svatého Jana III, 14: "Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný." Vystane nepochybně mnoho otázek, jako: předvídal Mojžíš ukřižování Pána Ježíše? Není-li snad oběť Kristova věčnou obětí, která nikdy nezačala a nikdy neskončí? Jest možno se k této oběti účinně připojit, jako učinili učedníci Páně, i když až po určitém zaváhání při potupné smrti Pána Ježíše? atp. A posléze: Nepřicházíme-li i my z věčnosti a nevracíme-li se i my opět do věčnosti? Nemáme-li i my od věčnosti připraven příbytek u Boha, jak o tom mluví svatý Pavel? Nejsme i my dětmi Božími, které patří Bohu jako svému Otci? Hadem vztyčeným na poušti byli uzdraveni všichni, kdo byli uštknuti jedovatým hadem. Svatá Terezie trpěla tři měsíce před inkvizičním soudem v Toledu, protože nechtěla odvolat své přesvědčení, že zde na zemi se musíme dostat do stavu nebe, a ne až po smrti. Neodvolala. Protože jsem její neústupnost pochopil jako budoucí poznání Církve, směl

jsem komentovat její Hrad nitra. Doporučuji Vám, abyste si tento komentář přečetla. Má jej paní Jiřina T. Je k němu připojen návod ke správné vnitřní modlitbě od mnicha Thomase Mertona. Tato kniha byla přeložena nedávno i do češtiny v Římě a má své imprimatur. Je tam také přiložen komentář blahoslaveného van Ruusbroecka o Kristově úkolu v našem životě, který nekončil smrtí a zmrtvýchvstáním Pána Ježíše. Ten úkol trvá a nepřipojíte-li se k němu, nestanete se dcerou světa.

Kniha van Ruusbroecka "Ozdoba duchovní svatby", má pro nás velký význam, neboť se v ní ukazuje, jak neochotně dovolujeme Bohu, aby vstupoval do celého našeho života. Celá tato kniha je výkladem jediné věty z podobenství o deseti družičkách pozvaných na svatbu Ženichovu. Věta je zapsána v Mt XXV, 6: "Ženich je tu, jděte mu naproti!" Předností celého myšlení van Ruusbroekova je aktualizace Kristova působení kolem nás a v nás. Tomu bychom se měli naučit v dokonale prováděné vnitřní modlitbě, a ta by nám měla stačit k tomu, aby se celý náš život stal modlitbou, podle přání Pána Ježíše: "Modlete se neustále". Je pochopitelné, že mechanické opakování modliteb k tomuto cíli nevede. Tady by bylo nutno vysvětlit smysl modlitby růžence a litanií, smysl lidských činů, sebezáporu, sebepoznání, aby se všechny tyto prvky společně s nezištnou láskou k bližnímu proměnily v soustavnou modlitbu. To je pak modlitba v duchu a v pravdě, jak se o ní zmínil Pán Ježíš. Modlitba Otčenáš by se měla stát závaznou připomínkou řádu hodnot, toho, co napřed a co potom, správného rozhodování na pravém místě a v pravý čas. Tam se např. dovídáme, že napřed máme posvěcovat jméno Boží, než se můžeme nadát příchodu království Božího. Jen vás prosím o jedno: Nebudte nikdy smutnou svatou. Svatá Terezie byla nejradostnější ženou jaká kdy žila. Je zajímavé, že se stala učitelkou Církve v den, kdy byl svatořečen Filip z Neri, rovněž radostný svatý. Viz knihu: Alfréd Fuchs: O deseti svatých. Přišel jsem také na velice návodnou knihu Praxe zpřítomnění Boha od Bratra Lawrence. Kniha je velice návodná.

Mnoho Božího požehnání.

Drahá sestro Maristelo, opakuji začátek mého minulého dopisu z 1. 4. 1991 s přidáním slova "jenom": "Mohu vám být prospěšný jenom do té doby, dokud si nepřivlastníte zmíněné dvě vlastnosti, nýbrž jich budete užívat jen jako charisma."

(Jaké mám k tomu oprávnění, jaksi mimořádně podivné:

V době předškolního věku od dvou do čtyř let jsem byl čtrnáctkrát operován při vědomí na zánět levého ramenního kloubu. Při prvních sedmi operacích jsem se vždycky bránil všemi silami operacím tak vehementně, že už v polovině každé operace jsem přestal plakat, protože můj smysl hmatový nesnesl tak velké zatížení a odešel, zatímco ostatní smysly zůstávaly

v činnosti a ze všech nejvíce zrakový, takže operující lékaři měli dojem, že jsem úplně vědomý. Ale vedoucí teamu lékařů a zdravotních sester, primář dětské kliniky na Betlémském náměstí v Praze I, MUDr. Kafka se dotazem dověděl, že po operaci nerozeznávám svou matku od kteréhokoliv jiné

ženy, a že nepoznávám lékaře jako někoho, kdo mne před chvílí týral. Řekl mé mamince: "Vzali jsme tomu dítěte jeho svět. Pokud mu nevrátíte jeho svět, dítě bude umírat hladem, protože součástí jeho světa je také chuť k životu a s tím spojená chuť k jídlu." Maminka mně po velkém trápení vrátila chuť

k jídlu, a proto jsem tu. Nikdy však jsem si nezačal přivlastňovat tělo tak jako ostatní lidé. Byl to jen nástroj něčí nebo někoho, kterého jsem neznal. Až do 17 let jsem dostával jen velmi konkrétní zprávy od toho, který je mým Pánem, a to dvojím způsobem:

1. Přísnými a velmi konkrétními zákazy a

2. velmi mocnými, nezanedbatelnými a nezapomenutelnými příkazy ke konkrétní oběti za někoho. Jen tak, že jsem v těchto dvou věcech nemohl jednat podle vlastní vůle a musel jsem jednat podle vůle Boží, rostl, bez nejmenšího mého přičinění ze strany mé nepodvolené vůle, **poklad** Boží milosti, zvyšovala se hladina vody této milosti, až přetekla do mého vědomí po mém sedmnáctém roce do další milosti tak, že jsem si začal být vědom Věčného Ducha, který přebývá v každém člověku. Tehdy jsem plakal nad dosavadní svou nevědomostí a nad promarňovaným životem svým i celého lidstva. Teprve od 21. 11. 1939, tedy teprve od dovršených 27 let vím, že každý člověk **ustavičně** žije jen a jen z Existence, Poznání a Lásky Boží, a že by nikdy nic nepoznával a že by nebyl schopen nejmenšího aktu lásky, nebýt toho, že nás Bůh v našem nitru stále učí žít, poznávat a milovat. Jmenovaného dne jsem poznal ve své duši konec svého světa a byl jsem pak pět měsíců tak něžně chován v náruči Boží po dobu pěti měsíců, že jsem vůbec sám nemyslel, nejednal, nemiloval, nejedl, nepil atd. Ačkoliv jsem byl v té době v krutém koncentračním táboře, nepociťoval jsem žádnou krutost páchanou na mně a na spoluvězních, protože mě zmíněného dne přemohla další milost Páně, že jsem se vzdal svého života bez lítosti a bez vzpomínky na minulost. Měl jsem zprvu dojem, že jsem se vzdal svého života proto, že nebylo vyhnutí smrti. Ale mýlil jsem se. Opět v té odevzdanosti nebyla ani špetka mé zásluhy. Před první operací v mých dvou létech, řekl dr. Kafka mé matce: "To dítě operaci nepřežije, přesto trváte na operaci?". Ona řekla: "Trvám na ní," a dovolila se lékaře, aby se směla s dítětem aspoň na chvíli potěšit. Šla do chrámu svatého Martina v Martinské ulici v Praze I a tam mě obětovala Bohu bez jakýchkoliv výhrad a nároků pro sebe. Tak jsem se stal z vůle matčiny dítětem Božím a ne jejím. Přestal jsem mít domov na Zemi. Když jsem se vrátil z koncentračního tábora, první otázka matčina ke mně zněla: "Co se to s tebou dělo toho 21. 11. 1939. Musela jsem Tě znovu tak opravdově obětovat Bohu jako před tvou první operací ve dvou létech. Myslela jsem, že tě popravili a vzdala jsem se Tě bez výhrad, protože se mi zdálo být nesmyslné poutat tě k sobě, když jsi Božím dítětem." Tedy, pochopte dobře: Ani tehdy jsem nepřekonal strach ze smrti vlastní silou, ani tehdy jsem se nezačal znovuzrokovat z Ducha svou schopností.)

Opakuji tedy ze začátku minulého dopisu, co si nemáte podle mého mínění přivlastňovat: Odvahu a silné Boží volání ve Vašem nitru, neboť jsou to, charismata.

Dne 14. 4. 1991 jsem skončil osmidenní kázání na vrchu Čerřínek u Jihlavy uprostřed šestnácti vděčných posluchačů a posluchaček. Bylo to kázání o věcech, o kterých píšete ve svém dopise ze dne 10. 4. 1991, že by

bylo pro Vás snazší nebýt než zažívat hoře, se kterým se setkáváte (dodávám, že dokonce ve zpovědnici, a předkládám Vám Vaše slova nikoliv doslovně, nýbrž podle svého pocitu z nich vyplývajícího). Neblahořečte mi, budete-li mít dojem, že má slova jsou objevná a přitom budete trpět dál. Vždyť trpíme oba, někdy více, někdy méně a s námi trpí celé lidstvo, aniž ví proč. Platí totiž slova apoštolova: "Celý svět v těžkostech ku porodu pracuje, dokud ze sebe nezrodí Krista." Nechodíme asi s Pánem Ježíšem tak, jak s ním chodili učedníci po tři roky, kdy jim vůbec nic nechybělo, nebo jsme z větší části před učednickou dobou a z malé části po ní.

Měl jsem na Čeřínku to štěstí, že jsem měl mezi těmi šestnácti posluchači také dva lékaře, jednu lékařku a dokonce zubního lékaře. Marně přemýšleli, jak mi ulevit v bolestech, které jsem mohl jen zčásti před nimi utajovat. Proč nemohli pomoci? Protože nevěděli, že oni i já máme v sobě **nejenom** Krista, který musí za nás za všechny umřít na kříži, a zase znovu za každého z nás, jinak by jeho oběť nebyla věčná, ale neuvědomovali si ani, že máme v sobě, někde na periférii nitra i všech dvanáct učedníků, a ti všichni se mají poučit po svém o významu oběti Pána Ježíše, svého Mistra. Pohledte, jak se poučil svatý Petr. Pán mu řekl: "Petře, dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš." A svatý Petr pak hoře plakal, teprve až vedli kolem něho Pána Ježíše k soudu a na smrt. Svatý Jan, který nejvíce miloval Pána a nikdy se od něho nevzdálil, ani když Pán pněl na kříži, měl zvláštní úkol. Byl nablízku Pánu i v okamžiku, kdy Pán Ježíš podal Jidášovi první sousto a řekl Jidášovi: "Co chceš učinit, udělej rychle!" Tak mohl Jan ve svém evangeliu zachytit pro nás, co ostatní učedníci neslyšeli. Jidáš přece také slyšel, co mu Pán říká, že se totiž Pán Ježíš musí dobrovolně zmařit za naši spásu, ale Jidáš si nevzpomněl a spáchal sebevraždu. Máme se přiklonit k údělu Janovu. Pán od nás nechce, abychom s ním vstoupili na kříž. To je výhradou jeho spasitelského úkolu. Nikdy nebudeme Spasiteli, ale jsme zváni do příbytku u Otce, který je pro nás od věčnosti připraven, do příbytku, o němž se vyjádřil svatý Pavel, že jeho skvělost převyšuje všechny smyslové počítky.

Svatá Terezie z Avily píše ve svém životopise nebo někde jinde, že s hrůzou zjišťuje, že nemůže vnitřně umřít. Říká: „Vždyť jsem ti, Pane, dala všechno, co jsem mohla, vždyť už nemám, co bych ti dala.“ A Pán jí odpovídá: "Vždyť jsi mně nic svého nedala. Vše máš propůjčeno ode mne, aby ses tím mohla připojit k mé smrti. Jen se připojit, jen mne následovat. Já jsem tvůj Spasitel."

Víte dobře, že jediný z učedníků Páně, svatý Jan, neumřel násilnou smrtí, protože Pána Ježíše nikdy nezapřel, nikdy nezradil a stal se pod křížem synem Panny Marie. Stál s Pannou Marií pod křížem a nebál se, že někdo řekne: "Toto je jeden z jeho učedníků, zabijme ho." Pro tuto odvahu se stal právě pod křížem synem Mariiným. Co znamenají slova Páně, pronesená z kříže: "Hle syn Tvůj, a hle matka tvá." Plačte radostí, neboť pod křížem Panna Maria znovu porodila syna, tentokrát Jana, a stala se jeho duchovní matkou. Jenže tatáž scéna probíhá v lidském nitru a v lidském životě apokalypticky. Vizte Zj XII, 1 - 18. (Vysvětlil jsem podrobně v knize Zkušenost se životem jako se zjevením moci Boží. Má paní J. T.) Nyní se vás týká Váš nynější stav družičky, čekající se světlem na příchod Ženicha (Mt XXV, 1 - 13). Máte světlo, o tom není pochyb. A teď jde o to, abyste měla dost oleje ve své lampičce a mohla se stát ozdobou duchovní

svatby a nebyla vyloučena z ostatních družiček pro nedostatek oleje. Chce na vás olej, tj. nastřádaná trpělivost.

V nás je také deset družiček, čekajících na Ženicha (Mt XXV). V podobenství je také řečeno, před kterými z nich se zavírají dveře svatební síně. V podobenství o deseti družičkách jde o velmi důležitou věc. Naše smysly - a je jich pět - mohou jednat při přípravě dokonalého duchovního díla - svatby duše s Ženichem - dvojm způsobem, buď pošetile nebo obezřetně. Jestliže pošetile, nebudou přijaty, aby byly při dokončení duchovního díla.

Důkaz o správnosti tohoto výkladu je obsažen v poslední větě po vyslovení podobenství: "Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu." (Mat XXV, 13) V podobenství je také zodpovězeno na otázku, o jaký druh bdění tu jde, neboť přece **všechny** družičky usnuly (Mt XXV,5). Jde o zásobu oleje.

Svatá Terezie z Avily ve svém Hradu nitra často volá: "pokora, pokora," protože jí nebylo dovoleno, aby se vyjádřila dokonaleji a srozumitelněji. Vládla tehdy inkvizice a ta ji věznila proti vůli osvícenější části většiny Církve. Sama pak se dopouštěla jediné chyby, že dlouhou dobu si přivlastňovala nějaké zásluhy, dokud **ji** Pán nenapomenul a dokud ji nepozval na svůj kříž, který nebyl její, nýbrž Jeho. Jakmile si dala říci, okamžitě byla zdráva. Ta, která se už nemohla ani hnout, vstala, byla zdráva a začala zakládat nebo reorganizovat kláštery. Duchovním otcem této myšlenky byl svatý Petr z Alcantary.

Rozumějte mi dobře. Cením si velice, že se nebojíte utrpení, ale na cestě lásky není třeba trpitelných extází. Nevědomost takových lidí a také Terezina nebyla hříchem, ale způsobovala zbytečné utrpení. Nepřišla byste o nic, kdybyste se takového utrpení uměla zbavit, ale nikoliv ústupností před dalšími svými chybami nebo před chybami jiných, nikoliv kompromisy a zanedbáváním řádových předpisů a příkazů Církve, nýbrž opravdovým a úplným sebevzdáním. Cožpak neukázal Pán Ježíš, že na kříži nakonec mu chybělo jen vzdát se **svého** ducha. Prosím, až **nakonec** v tom smyslu, jak prohlásil Pán o sobě, že není dobrý, takový že je jen jeho Otec v nebesích. Ne dříve než nakonec se vzdát svého ducha, toho ducha, který správně vedl Pána napřed na poušť, kde za 40 dní zlačněl a přemohl satana, tj. sebe, pak po třech letech přemohl svou slabost v zahradě Getsemanské, když tam usnuly všechny jím vybrané, tedy nikoliv jen pošetilé družičky, vlastnosti. Tehdy a před tím na poušti šlo o jiné zlačnění, než o zevně prováděný půst. Šlo o vyprázdnění od sebe. Neprovádějte nadměrná pokání, netýrejte se, nýbrž buďte za všech okolností až do krajnosti jen Jeho. Víím, že musíme být slabí jako mouchy, neboť nejsme spojeni s Otcem, jako byl Pán, ale trvá-li naše slabost déle než slabost Pána Ježíše na kříži, nebo opakuje-li se kříž

v neztenčené míře, je někde chyba v našem konání poznamenaném naší nevědomostí. Přečtěte si o tom křížovou cestu, kterou jsem kdysi věnoval paní Tesařové. Sám ji nemám. Je to srovnání křížové cesty podle svatého Tomáše Akvinského a podle novějšího autora. Křesťané nemají ustrnout ani na nedostacích světců. Jejich ničím neoklestitelným příkladem musí být jen Pán Ježíš ve svém životě a ve svých podobenstvích a příkazech.

Naše ctnosti jsou jen přisvícením při duchovní svatbě, ale přisvícením nutným a nepostradatelným. Svatba se nekoná ve tmě. Važme si ctností jako daru od Boha, ne jako svých schopností a nezříkejme se jich za žádných okolností. Nemáme na to právo, protože nejsou naše. Pán Ježíš se o nich vyjádřil takto: "Dělám-li něco pro sebe, nevěřte mně." Nebyla to bezohlednost vůči sobě, ale ohleduplnost vůči všem, kteří si to zaslouhovali. Vy si např. zasluhujete, abychom se neviděli. On je jediný, kterého máme vidět svými vnitřními očima jako svůj příklad. Máte-li dojem, že o Vás pečují, mýlíte se. On o Vás pečuje. Říkávám svým přátelům: Za co jste mi vděční. Vždyť jsem k vám nepřišel. Buďte rádi, že tomu tak je, aspoň On nemůže od vás odejít. Ale On by beztak neodešel. Cesta vděčnosti je velmi prostá: "Jemu dík!"

Bratr Karel.

Pokračování dopisu Maristele i pro ostatní, a těch není více než je ona. Napsala mi v dopise ze dne 10. 4. 1991 kromě jiného toto:

"To je krásné, že věřící měli jedno srdce a jednu duši...Jak to povzbuzuje, že to nebyl jen tehdejší časový úsek, nýbrž přetrvávající skutečnost."

Neměl jsem ani tušení, že se někdo vyskytne, kdo by četl takhle mé knihy. Ale je-li tomu tak, pak je načase, abych se v bolestech rozhodl k tomu, znovu vysvětlit podobenství o deseti družičkách pozvaných na svatbu Ženichovu, aby tam svítily jako nutná ozdoba. Budu však muset mnoho předeslat, aby mně bylo aspoň trochu rozumět.

Tak např. že i naše smysly prošly potopou v Noemově korábu. Patří do jednoho ze tří podlaží v Noemově korábu, tam kde jsou zvířata. Ale ani po této námi všemi prodělané potopě nebyly všechny smysly, všechn smyslový život, vyjádřený číslem deseti družiček, připraveny tak, aby směly vejít do svatební síně. Nesmějí zůstat tím, čím jsou ve zvířatech. Musí v nich nastat vnitřní obrat, jak o něm mluví Pán Ježíš k Petrovi. Zapsáno v evangeliu svatého Lukáše, v kapitole XXII, ve verších 31 až 38:

"Šimone, Šimone, hle satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici. Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a **ty, až se obrátíš**, buď posilou svým bratřím." Řekl mu: "Pane, s tebou jsem hotov jít i do vězení a na smrt." Ježíš mu řekl: "Pravím ti, Petře, ještě se ani kohout dnes neozve, a ty už třikrát zapřeš, že mne znáš."

Řekl jim: "Když jsem vás vyslal bez měšce, mošny a obuvi, měli jste v něčem nedostatek?" Oni mu odpověděli: "Neměli." Řekl jim: "Nyní však, kdo má měšec, vezmi jej a stejně tak i mošnu; kdo nemá, prodej plášť a kup si meč. Pravím vám, že se na mně musí naplnit to, co je psáno: "Byl započten mezi zločince." Neboť to, co se na mne vztahuje, dochází svého cíle." Oni řekli: "Pane, tu jsou dva meče." Na to jim řekl: "To stačí."

Ve chvíli, kdy Pán takhle mluvil k Petrovi, měli už učedníci za sebou první obrácení, když vnitřně odešli od svých rodin a od svého světského

počinání, a měli za sebou téměř dokončenou přípravu ke druhému obrácení. Petr si dokonce mylně myslel, že už ji má za sebou, protože mu skutečně po tři roky nic nechybělo a nikdy ve víře nezakolísal. Měl sice výhrady proti budoucímu utrpení Páně (Viz Marek VIII, 31 - 33) a tím se na chvíli postavil za satana, ale jiných výhrad neměl. Naopak jediný poznal, že Ježíš je Synem Božím.

(Byl jsem na tom až do sedmnácti roků opačně než Petr. Domníval jsem se mylně, že nevěřím. Dušoval jsem se např. ve svých patnácti letech představenému vyšebrodského kláštera, že nevěřím, a jen proto jsem odmítl vstoupit do jeho kláštera. Ale on se nedal zmýlit mým poctivě proneseným míněním, když jsem mu správně vyložil smysl slov Pravda a Láska nad okny klášterní knihovny. Řekl mi, že jsou dva druhy víry: jedna naučená, druhá od Boha pocházející zdarma daná, charismatická. Podobné zjištění u mne učinil můj pozdější duchovní vůdce ThDr. Urban z františkánského řádu, když jsem k němu přišel po první generální zpovědi podruhé a tvrdil jsem, že nemohu hřešit. Musel jsem tvrdě obhajovat svou neschopnost hřešit, která byla rovněž charismatického původu. Obhájil jsem nakonec tuto svou neschopnost takto: "Je-li v mém vědomí přítomen vlastník mého života, jak mohu před jeho zrakem mu něco ukrást, co není mé?" Tehdy jsem odmítl vstoupit do františkánského řádu i stát se laickým knězem, protože od čtyř let svého věku jsem měl vnitřní příkazy a zákazy, které jsem nedokázal překračovat. Naštěstí jsem nevěděl z rozumu, že musím zůstat v tom, v čem dosud jsem. Pán mě potom učil čelit světským nástrahám jeho silou, vzdávat se vlastnictví a vlastní vůle, jako bych je neměl, trpět, jako bych netrpěl, radovat se s ostatními, jako bych sám radosti nepotřeboval, poznávat, jako bych nepoznával a později milovat a vědět přitom, že nemiluji já, nýbrž On ve mě.)

Především je třeba vysvětlit, proč musel Pán Ježíš prosit Otce, aby si vyžádal vyproštění učedníků z pravomoci satanovy. Naznačil jsem už v Pohádkách pro všechny a na jiných místech, že člověk má v sobě celý vesmír v malém, i ten, který nevidí, nevnímá a není na jeho nynější úrovni vědomí. Naznačil jsem, že šest dní stvoření je symbolem našeho sestupu od Boha do lidství šesti úrovněmi vědomí, z nichž na první nejspodnější žijeme zde na Zemi. Časový údaj "šest dnů" není tím, čím se zdá být, především není časovým údajem, nýbrž údajem o vnitřní naší proměně, kterou znovu procházíme na cestě zpět k Bohu za pomoci Spasitele neboli Beránka. Svatý Jan ve Zjevení to vysvětluje v podobě otevírání pečeti knihy života Beránkem. Jako by to byla přímluva Beránkova u Otce, otevírá-li Beránek první pečeť a vyjede dobyvatel na bílém koni (Zj VI, 1-2) atd. až do čtvrté pečeti. A za tím jsou čtyři bytosti, o nichž dál není řeč. Jen se o nich praví: "Těm jezdcům byla dána moc, aby čtvrtinu země zhubili mečem, hladem, morem a dravými šelmami (Zj VI, 8). Tyto bědy nám vzdáleně připomínají události na zemi v jakési zhuštěné podobě. Ano, právě tak, neboť vnitřní muka jsou podobna mukám vnějším, ale jsou větší, protože nejsou hmotné povahy, nýbrž povahy duševní. Mezi těmito úrovněmi jsou jakési prahy, které člověk překračuje tím, že se vnitřně vzdává všeho, co měl k dispozici na úrovni nižší, aby se osvobodil pro úroveň vyšší. Svatá Terezie vidí tu stavbu jako jediný Hrad nitra se sedmi příbytky. Ve své knize O zakládání klášterů píše svěřice dokonce o třech druzích lidí. Ti prostřední jsou na tom nejhůře, neboť nedokáží sestoupit dolů, ani vstoupit nahoru.

Setkává se s nimi i v klášteřích. Radí, aby byli intenzivně zaměstnáváni při nižších službách, jinak se z toho stavu visení a trápení mezi nebem a zemí nedostanou. Pán Ježíš měl jednoho takového mezi svými učedníky, Jidáše. Zatímco žádnému jinému ze svých učedníků nezadával dlouhodobé úkoly. Jidáše zaměstnával intenzivně po celé tři roky, aby ho z jeho nezáviděníhodného stavu dostal. Jidáš se musel starat o ekonomickou stránku všech kolem Pána Ježíše, rozdělovat přebytečné peníze a dary chudým...a vždycky byl neprávem podezříván, že se obohacuje na úkor druhých. Kdyby tomu tak bylo, nebyl by Jidáš zradil Ježíše za třicet stříbrných, byl by měl všeho dost a byl by se už dávno osamostatnil. Ale Jidášova zaujatost pro Ježíše a jeho učení Ježíšovo byla právě tak malá jako pro pozemské statky. Praví se ve Zjevení: "Buď studený nebo horký, ale nebuď vlažný, nebo tě vyvrhnu z úst svých, praví Pán."

Ve skutečnosti v celém vesmíru a na všech úrovních vědomí je ustaven řád daný Bohem a hlídáný jeho silami, ve Starém zákoně se jim říkalo andělé. To jsou strážci úrovní. Smiřme se s tím, že tito zosobnění strážci, podle lidského vzoru zosobnění, náležejí do sfér chybného zosobnění Boha podle obrazu lidského, zatímco je správné, abychom trvali na přiblížení se k ideálu: člověk obrazu Božímu. S obráceným poměrem člověka k Bohu, než jaký by měl být, se musel smířit i Pán Ježíš, protože nám ve svém životě, zvláště při svém boji proti zosobněnému satanovi na poušti, musel ukázat, že moc satanova ve své nejnižší podobě má povahu lidského já, které sebe miluje nade vše a dokonce si přeje, aby satan v této podobě řídil vůli člověka. Vítězství Ježíšovo nad sobeckým malým já, nad lidským egocentrismem, bylo překonáním prahu mezi pozemskou úrovní a božskou úrovní vědomí. Jen tak se mohl stát Pán Ježíš učitelem svých učedníků. Z tohoto stručného výkladu by mělo být patrné aspoň toto. Pán Ježíš silou převratu, který definitivně nastal při křtu v Jordánu, nabyl právo, aby se toutéž silou přimluvil u Otce, aby Otec vymanil ze spárů satana i Šimona. Tuto výjimku z podřízenosti lidské satanovi, malému sobeckému lidskému já může Spasitel vyprosit u Otce pro každého z nás, jestliže zacházíme se svým životem jako s darem od Boha, nezacházíme-li s ním jako se svým, nýbrž jako s něčím nám soustavně poskytovaným od Otce. Tohle jsem plně pochopil až v koncentračním táboře, tedy nikoliv po dobrém, nýbrž z donucení okolnostmi a událostmi, jsa tím odpoután průběhem mého života, a to od něčeho, co už do něho nemělo dále patřit. Od dob operací za vědomí jsem sebe přestal považovat za tělo a tělo jsem začal považovat za svého pomocníka, bez něhož se ovšem neobejdu.

Skutek Boží bývá v Bibli různě překládán, ale nemělo by nás mýlit, že překlady skutku Božího, jsou vždycky jen překladem tj. obrazem pravdy, nikoliv pravdou Boží samou. Tedy překlad skutku Božího obyčejně zní jako řeč Boží nebo jako jednání podobné lidskému! Nejhorším překladem je jednání boží v podobě hněvu Božího. Nic takového u Boha neexistuje. Tímto tzv. hněvem Božím je proslulá Apokalypsa svatého Jana, která je úmyslně psána tak, aby byla nesrozumitelná tomu, kdo takovému konání Božímu je svým duchovním vývojem vzdálen. Jsou to kapitoly Zjevení X a XXII, kde se mluví o dokonalém převratu v myšlení svatého Jana, když přechází z lásky a touhy po osobní spáse k lásce a touze po uskutečnění díla Spasitelova.

Máme před sebou výklad podobenství o deseti družičkách, kde se setkáváme s počínáním Ženichovým, který přijímá pět družiček rozumných a odmítá pět družiček pošetilých. Těch pět družiček rozumných a pět družiček pošetilých je dohromady jedněch pět smyslů kteréhokoliv člověka, který ve fázi před osvobozením jedná buď rozumně nebo pošetile. Protože však obvykle nedokáže jednat zcela rozumně, musí se smířit s tím, že šel-li až sem a došel-li až sem s dvojsměrným nebo dualistickým užíváním smyslů, další postup ubírající se dvěma směry, je mu nadále znemožněn. Nadále smějí projít jen smysly rozumné nebo rozumný smysl lidského počínání. Není divu, že zamítnutí Boží lidské pošetilosti, považuje mylně za odmítnutí sebe celého, a raději by nebyl, neboť nemůže pochopit, proč jej Bůh odmítá takového jaký je i v případě, když do svých skutků vložil všechno, co mohl. Viz případ svaté Terezie. Ve skutečnosti jeho vlastnosti povahy lidské budou mít při svatbě Ženichově jen funkci družiček, jen funkci jakési ozdoby při spojení Ženicha s Nevěstou. Velmi poučné je, že během čekání na Ženicha všech deset družiček usnulo. Tuto věc vyřešil správně dvěšlet před svatou Terezií blahoslavený van Ruusbroeck ve své knize Ozdoba duchovní svatby. Z jeho spisu je patrné, že do života každého člověka přichází Ženich jeho duše od chvíle narození člověka. Napřed mu člověk dovoluje vstupovat do jeho činnosti, protože je činný, později, až se tomu naučí, do své modlitby, a posléze - tato fáze je líčena v podobenství o družičkách - v podobě přijetí všeho rozumného do svatební síně. Nyní text podobenství podle Matouše, kap. XXV, verš 1 až 13:

Tedy bude království nebeské, jako když deset družiček vzalo lampy a vyšlo naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět rozumných. Pošetilé vzaly lampy, ale nevzaly se s sebou olej. Rozumné si vzaly s lampami i olej v nádobkách. Když ženich nepřicházel, na všechny přišla ospalost a usnuly. Uprostřed noci se rozlehl křik: "Ženich je tu, jděte mu naproti." Všechny družičky procitly a dávaly do pořádku své lampy. Tu řekly ty pošetilé rozumným: "Dejte nám trochu oleje, naše lampy dohasínají!" Ale rozumné odpověděly: "Nemůžeme, nedostávalo by se nám ani vám. Jděte raději ke kupcům a kupte si!" Ale zatímco šly kupovat, přišel ženich, a které byly připraveny, vešly s ním na svatbu; a dveře byly zavřeny. Potom přišly i ty ostatní družičky a prosily: "Pane, pane, otevři nám!" Ale on odpověděl: "Amen, pravím vám, neznám vás." Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu."

Výklad: Olej v nádobkách není jen zásobou trpělivosti a pravá bdělost není jen nám známou bdělostí. Třetího obrácení se dočkají jen ti lidé, kteří prošli dvěma prvními obráceními, to jest: kteří se nespokojili s tím, že se stali učedníky Páně a pak ztratili naučenou víru, nýbrž jen ti, jimž se stala Panna Maria novou matkou, jako se stala novou matkou svatému Janovi pod křížem, protože svatý Jan nejen miloval Pána, ale též jeho dílo, jak potvrdil své svém Zjevení, a pro tuto lásku byl ochoten se za ně obětovat. Tím vystihl celý smysl lidského života.

22. 4. 1991

Milá paní Velcová,

jsem rád, že jsem se dostal k Vaší nové adrese, abych Vám mohl oznámit, co byste měla vědět, dokud jste zde na světě.

Váš pan manžel byl příkladem člověka, který dovedl beze zbytku správným způsobem promarnit všechno, co mu bylo od Otce propůjčeno. Pokud mohl, dělal všechno tak, aby potěšil svou činností nejen sebe, ale i všechny, jimž mohl posloužit bez ohledu na sebe. Jel jsem nedávno s jakýmsi člověkem, který pocházel z Měřína, kde pan Velc pomáhal zvelebit tamní kostel. Víte, že ten muž na to s vděčností vzpomínal? A proč, po tolika létech? Protože pan Velc nic na tom kostele nezveleboval pro sebe, nýbrž pro lidi z Měřína. Když člověk typu Vašeho manžela zemře, shledá se po smrti se všemi svými dobrými skutky tak, že mu vyvstanou na mysli živě proto, aby pomocí nich mohl jít dál. Kdyby jeho promrhání bylo tak dokonalé, jako u marnotratného syna, musel by si na konci toho promrhání už za pozemského života vzpomenout na Otce a už za pozemského života by se

k němu vrátil, náhle by si vzpomněl, na cestu zpět k Otci, na kterou zdánlivě zapomněl, a byl by slavně Otcem přivítán. Mně se to stalo v mých sedmnácti létech, takže o tom mohu psát. Stačil jsem promrhat svůj život do sedmnácti let konkrétní obětí za dva konkrétní lidi, obětí, kterou jsem prováděl po dobu třinácti let, denně, bez vynechání jediného dne a jakékoliv příležitosti. Víte dobře, že mě plzeňští mystikové vyloučili ze svých řad, protože jsem jim vyčítal, že jdou k Bohu jen kvůli sobě a postrádají lásku. Pan N. mne dokonce nazval blbcem, který neví, že lásku si nelze vycucát z prstu. Jim chyběla láska a mně chyběl způsob, jak jim vysvětlit, jak se k té lásce vypracovat. Ze všech z nich však tu lásku měl už dovršenu pan Spěváček, protože nezištně pomáhal přímo na duchovní cestě všem, kdo si to přáli, aby jim bylo pomozeno. Není divu, že se stal hned po své smrti učitelem té lásky ve škole, určené pro všechny, kteří se během pozemského života nedokázali úplně zřít se ve prospěch jiných. Paní Mičanová, kterou jste znala, po smrti svého manžela velmi toužila se s ním setkat. Její touha se splnila takto. Zdálo se jí, že se ocitla v záhrobí a jakýsi muž jí řekl: "Paní, mohu vám ukázat, kde váš muž je. On je ve škole pana Spěváčka." Na to otevřel dveře školní místnosti, za kterými bylo vidět jen krásné žluté světlo. V takové škole je i váš pan manžel. Tam se učí vzpomínat nejen na své zkušenosti

z pozemského života, ale i na zkušenosti jiných lidí, kteří už ze světa odešli a v té škole prohlubují lásku k lidem zvláštním způsobem, kterého nebyli schopni během pozemského života. Předvedu Vám ten způsob na dítěti, které odešlo po autohavárii. Upozorňuji Vás však, že na dospělého člověka se tam jde trochu jinak, ale obdobně. Člověk dospělý nebo dokonce starý, dokáže promrhávat život jinak než dítě a musí být tímto jemu vlastním způsobem přiveden ke vzpomínce na otcovský dům. Musí dospět k té vzpomínce přes paměť na nepravý otcovský dům, který je vzdálenou obdobou pravého Otcovského domu na věčnosti, do kterého se všichni vracíme, ať dospějeme v tomto životě kamkoliv. Teprve ve svých dvacetisedmi létech jsem dospěl k tomu, že smrt člověka se nedokončuje fyzickým odchodem z těla, nýbrž někdy až velmi dlouho po fyzické smrti v

takové nějaké škole, kterou křesťané pojmenovávají očištěm, a to velmi nepřesně, protože očištěm prochází po smrti jen ten, kdo se už setkal s Bohem za vědomí, např. v extázi, už za pozemského života. Ten si očištěm může prodělat dokonce během pozemského života a pak se ocitne ve stavu nebe už zde na světě. Svatá Terezie z Avily i před inkvizicí trvala na tom, že do nebe se člověk může dostat jen během pozemského života a nikoliv až po smrti. Ovšem, pak se dověděla, že i když se to stane, stav nebe se člověku promítne jen v nesmazatelném pocitu "toto je skutečný život" a vedle něho je všechno smrt. I takový člověk přichází po smrti do očištěm, ale už jen proto, aby setřel prach z obuvi své.

Pan Spěváček stírá prach z obuvi své tím způsobem, že miluje lidi tam v záhrobí, o nichž si před tím v pozemském životě myslel, že se jim dá pomoci jen během jejich pozemského života nebo jen za nového převtělení. Tušíte asi, jako jemnou opravu musí teď udělat, aby byl bez potřeby dalšího očištěm úplně svobodný? Musí především dospět k přesvědčení, že nemá právo být svobodný, dokud ke svobodě nepřivede posledního z těch, jimž může ke svobodě pomoci. Pan Mičan je jedním z lidí, kterým se dá ve škole pana Spěváčka pomoci, ale jiným se dá pomoci v jiných školách, možná, že i převtělením zralé ideje do nového lidského života. Ale vrátím se do školy, ve které je dítě B., které zemřelo po autohavárii. Je to škola pro lidi, kteří zemřeli předčasně a neměli žádnou hotovou ideu, která by se mohla vtělit do lidského života. Teď denně chodí do školy právě tak jako se my probouzíme po spánku do bdělého stavu. V té škole se denně stýká s novými lidmi, tedy

s dalšími lidmi, kteří také předčasně odešli ze života, a tito lidé s tímto dítětem sdílejí své zkušenosti a dítě B. jim sděluje zase oplátkou své. Tak ve všech těch školách narůstá vědomí sounáležitosti, ke kterému neměli příležitost dojít během pozemského života. Teprve až dítě B. dospěje k dokonalému pochopení všech souvislostí, dospěje také k pochopení smyslu pozemského života, který je návratem zpět do Otcova domu. Pak zemře druhou smrtí, kterou jsem prošel dne 21. 11. 1939, a proto mohu o těchto věcech mluvit s naprostou samozřejmostí. Pokud se člověk dopracuje k této druhé smrti již za pozemského života, když před tím prošel očištěm

v pravém smyslu slova, přijde po smrti také do očištěm, ale už jen proto, aby oprášil prach z obuvi své, to znamená, aby byl i po smrti prospěšný.

Měl bych chuť připojit, že staří židé, kteří psali Genesi, měli k dispozici ještě vědomosti o třech podlažích korábu Noemova, jímž je tělo každého

z nás. Máme ten koráb k dispozici po potopě, kterou jsme všichni prožili v mateřském těle. Ale o tom jsem obšírněji napsal jinde. Vám jde o něco jiného. Váš koráb má tři podlaží, jak je psáno v Genesi. Teď žijete na prvním podlaží se všemi zvířaty společně, ale toužíte se dostat do třetího podlaží, kde žije Noe, zástupce Boží na zemi, čili jste chrámem Božím. Máte tedy stejné životní tendence, jako měl Váš pan manžel. Nemůže být tedy pochyb o tom, že se s manželem bez překážek setkáte hned v okamžiku smrti, ale zaběhněte s ním hned do školy pana Spěváčka, budete ji ještě oba potřebovat.

Zatím se s vámi loučím a doufám, že tak nebo onak se ještě v tomto světě setkáme.

Váš

Karel Makoň
Barrandova 34
301 43 Plzeň